

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3539/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Булајић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/18 од 15.08.2019. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/18 од 15.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/18 од 15.08.2019. године у делу којим је одлучено о трошковима поступка и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 934/18 од 28.06.2018. године и у том делу предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 934/18 од 28.06.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да у корист тужиље изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, за фебруар, март и април 2013. године на основице ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/18 од 15.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и првостепена пресуда је потврђена.

Против решења о трошковима поступка садржаног у изреци другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр.

72/11, 55/14 и 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиље основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиље уплати тражене доприносе. Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка, јер је доприносе за здравствено и пензијско осигурање тужилац могла потраживати у поступку у ком је потраживала новчану накнаду. По становишту првостепеног суда, тужила основано потражује разлику на име неуплаћених доприноса, али на тај начин прави издатке који далеко превазилазе висину тужбеног захтева, па је због тога у ситуацији када је тужила имала могућност да потражује доприносе у ранијем поступку, одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка. Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиље указује на погрешну примену члана 153. став 1. ЗПП.

Чланом 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу, дужна да противној странци накнади трошкове. У смислу члана 154. став 1. истог Закона, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови нанадити странци, узети у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 153. став 2 ЗПП, ако странка делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова.

У овом случају, тужила је у парници успела у целини, тако што је његов тужбени захтев усвојен, па у ситуацији у којој је тужена оспорила тужбени захтев тужиље, следи да јој је проузроковала трошкове, које је дужна да јој накнади, у смислу цитираних одредби Закона. Начело економичности поступка, Законом о парничном поступку није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа. При одлучивању о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови руководе, јесте успех парничних странака у спору.

Како због погрешне примене цитираних одредаба ЗПП, нижестепени судови нису утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет, у том делу, вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити који су трошкови парничног поступка тужили били потребни ради вођења парнице, након чега ће,

правилном применио цитираних одредаба ЗПП, одлучити о њеном захтеву за накнаду тих трошкова.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић